

DEVECSERY LÁSZLÓ – CINEGEKARÁCSONY

A kis cinege szomorúan sírdogált az ágon.

Odaröppent hozzá a mamája.

- Miért sírsz, kis cinegelányom?

- Hogyne sírnék, hogyne rínék, mikor olyan rossz nekünk, madaraknak. Bezzeg jó az embereknek! Készülnek a karácsonyra, s lesz nekik csodálatos karácsonyfájuk.

- Majd odarepülünk az ablakokhoz - és megcsodáljuk. S nézd, itt, az erdő szélén mennyi karácsonyfa álldogál. Ez mind a miénk: az állatoké! A szép fehér hó fel is díszíti nekünk.

- Én... mégis... igazit szeretnék...!

Eljutott a híre a cinegelányka szomorúságának a többi madárhoz is. Magsajnálta. Összedugták a fejüket...

A hangos cserregésre és csörrögésre a szundikáló mókusok is felébredtek. Nagy mérgesen néztek ki az odúból. Ám amikor a madarak nekik is elmondták, miről beszélgetnek, mindjárt megbékéltek. Sőt!

- Mi is segítünk!

S megkezdődött a nagy, titokzatos, a legtitkosabb erdei készülődés.

Cinegepapa a faluba repült szomorú leánykájával... Ott figyelték, hogyan készülődnek az emberek az ünnepre.

Közben a többiek sem tétlenkedtek!

A mókusok szalagot kötöttek minden mogyoróra és dióra. A verebek apró almácskákat hoztak. A búbospacsirta aranyszínűre festett mákgubókkal érkezett. Cinegemama szalmavirágot szerzett a piacon. Gyönyörű füzért készített belőle. Bagolyapó világító festékekkel kente be a fenyőtobozokat. Ezek helyettesítik majd a gyertyákat.

A madarak és a mókusok a cinegetanya mellett a legszebb fenyőfát díszítették fel. Lett is öröm, amikor a cinegelányka visszatért. A csodálkozástól szólni is alig tudott:

- Ez... ez... ez az... enyém? Az én igazi karácsonyfám?
Köszönöm, köszönöm, köszönöm!

- Boldog karácsonyt! - felelték a madarak és a mókusok.

